

URZĄD PATENTOWY

A23k 1/14

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20524.

Kl. 53 g, 7.

Michał Gryczka
(Komorniki, Polska),
Franciszek Kowalak
(Komorniki, Polska)
i Ignacy Piechowiak
(Komorniki, Polska).

Parnik do ziemniaków.

Zgłoszono 24 lipca 1933 r.
Udzielono 17 września 1934 r.

Parnik do parzenia ziemniaków systemu Ventzki'ego, rozpowszechniony i używany w gospodarstwie rolnem, wykazuje następujące wady:

1) na sparzenie 100 kg ziemniaków zużywa się 10 — 12 kg węgla, 2) parzenie ziemniaków trwa do dwóch godzin, 3) przy przegrzaniu kozła ziemniaki przypalają się, gdyż kocioł ma bezpośrednie połączenie z paleniskiem, 4) przy niedogrzaniu kotła ziemniaki są przesiąknięte wodą, wskutek czego tracą na smaku, 5) szybko przepala się dno kotła.

Parnik do parzenia ziemniaków według

niniejszego wynalazku posiada zalety następujące:

1) na parzenie 100 kg ziemniaków zużywa się $2\frac{1}{2}$ kg węgla, 2) czas parowania trwa nie więcej, niż jedną godzinę, 3) ziemniaki nie przypalają się i są suchsze, dzięki czemu nie tracą na smaku i mogą stać dłuższy czas, nie ulegając procesowi kwaszenia, 4) cylinder parnika nie zużywa się, gdyż nie ma bezpośredniego połączenia z paleniskiem.

Przykład wykonania parnika według wynalazku niniejszego przedstawiono na rysunku, przyczem fig. 1 przedstawia wi-

dok parnika z boku, fig. 2 — przekrój pionowy parnika, fig. 3 — widok parnika z góry, fig. 4 — przekrój poprzeczny dolnej części parnika, a fig. 5 — szczegół konstrukcji parnika.

Sposób budowy parnika według wynalazku opiera się na dążeniu do należytego wyzyskania ciepła, wytwarzanego w palenisku.

Zbiornik do ziemniaków oznaczono literą *a*; jest on wykonany z blachy o grubości np. 3 mm. Brzegiem ścianki *c* cylinder parnika *a* jest połączony z cylindrem paleniskowym *b*, w którym znajduje się wysuwany kosz *d* do węgla i rusztowiny *e*.

Kosz z rusztem jest umieszczony na żelaznej listwie *f* i przymocowany do przesuwanych listewek *h* i *h'*. Po nałożeniu węgla do kosza podnosi się go i zawiesza na trzpieniach *k* i *k'*.

Górna część paleniska jest spojona z rurą do odprowadzania dymu, która składa się z dwóch części *l* i *l'*. Do tegoż paleniska jest przypoiony stożkowaty cylinder *m* z cienkiej blachy, którego dolna część jest napełniona wodą, a górna (dziurkowana) służy jako ochrona rury *l*. Parnik zamyka się pokrywą *n*, którą dociska się przy pomocy specjalnego narządu *o*.

Pokrywa jest zaopatrzona w zawór bezpieczeństwa *p*. Parnik jest umieszczony na żelaznej podstawie *r*, połączonej z ramą śrubami lub sworzniami *s*, na których parnik, w razie potrzeby (opróżnienia parnika), może być obracany. W celu zabezpieczenia wodnego pierścienia *t* od opadania doń ziemniaków służy wkładka *i*, składająca się z dwóch półkręgów, zaopatrzonych w otwory, które służą do przepływu pary do parnika i do odpływu wody do cylindra *t*.

Sposób posługiwania się parnikiem jest następujący.

Do wodnego pierścienia *t*, okalającego palenisko *b*, wlewa się przez górną część *g* cylindra *a* tyle wody (np. 3 — 3½ ltr.), ażeby występowała ona z wodnego pierścienia do wysokości np. 3 cm ponad dno cylindra *a*. Do stożkowego cylindra *m* wlewa się, przez jego górną otwartą część *u*, np. 4 litry wody do wysokości wodnych otworów *j*. Do parnika *a* wrzuca się np. 100 kg ziemniaków i parnik szczelnie zamyka. Kosz paleniskowy należy opuścić, rozpaść ogień, wrzucić do kosza np. 2½ — 3 kg węgla i następnie zawiesić go na trzpieniach *k* i *k'*. W takim stanie parnik pozostaje 45 — 50 minut. W ciągu tego czasu węgiel spala się, woda w stożkowej rurze wyparowuje, a ziemniaki zostają naparzone.

Po naparzeniu ziemniaków pozostała para skrapla się i ścieka do wodnego pierścienia *t*.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Parnik do ziemniaków, znamieny tem, że palenisko (*b*) znajduje się w środku wodnego pierścienia (*t*), wskutek czego ścianki parnika nie stykają się bezpośrednio z ogniem.

2. Parnik według zastrz. 1, znamieny tem, że palenisko (*b*) jest zawieszane na przesuwanych listewkach (*h*), w celu umożliwienia opuszczania go i napełniania węglem.

3. Parnik według zastrz. 1 i 2, znamieny tem, że woda, przeznaczona do parowania, znajduje się w rurze (*m*), okalającej rurę (*l*), odprowadzającą dym, oraz w pierścieniu (*t*), otaczającym palenisko (*b*).

Michał Gryczka.
Franciszek Kowalak.
Ignacy Piechowiak.

Fig. 1.

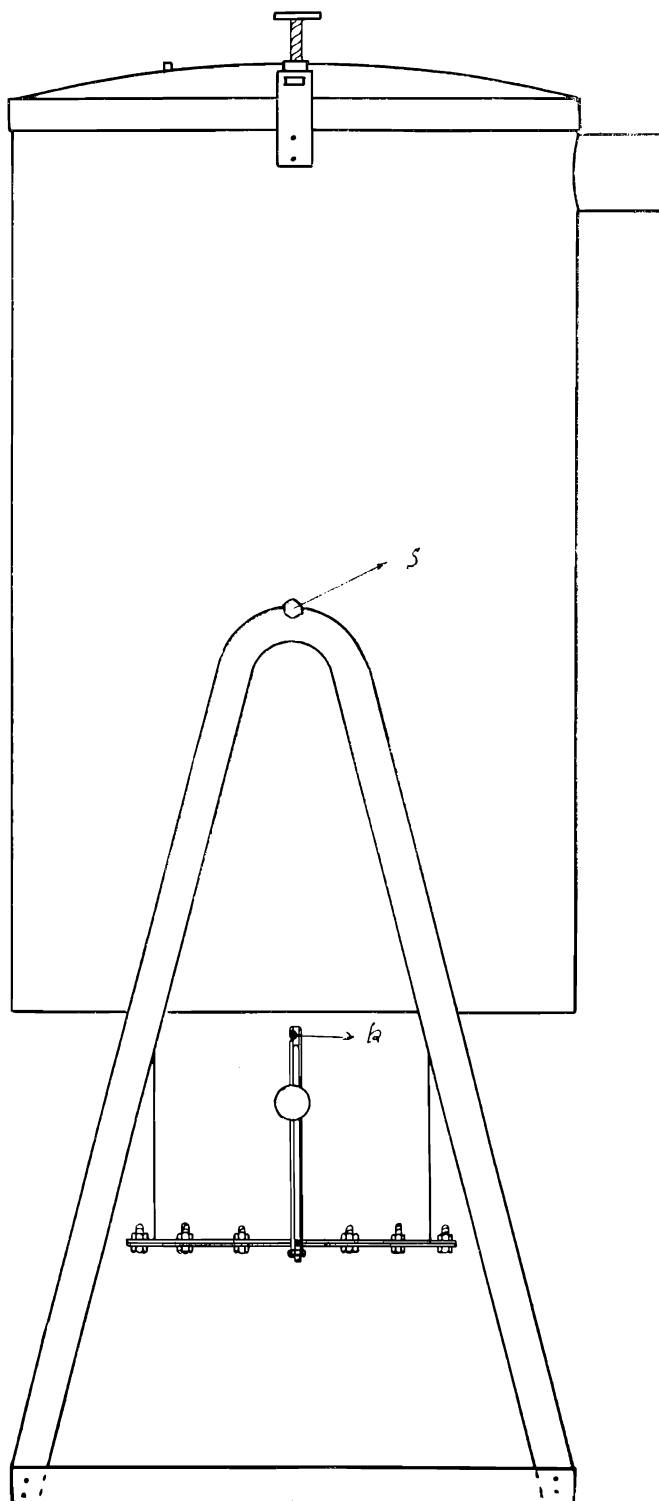

Fig. 2.

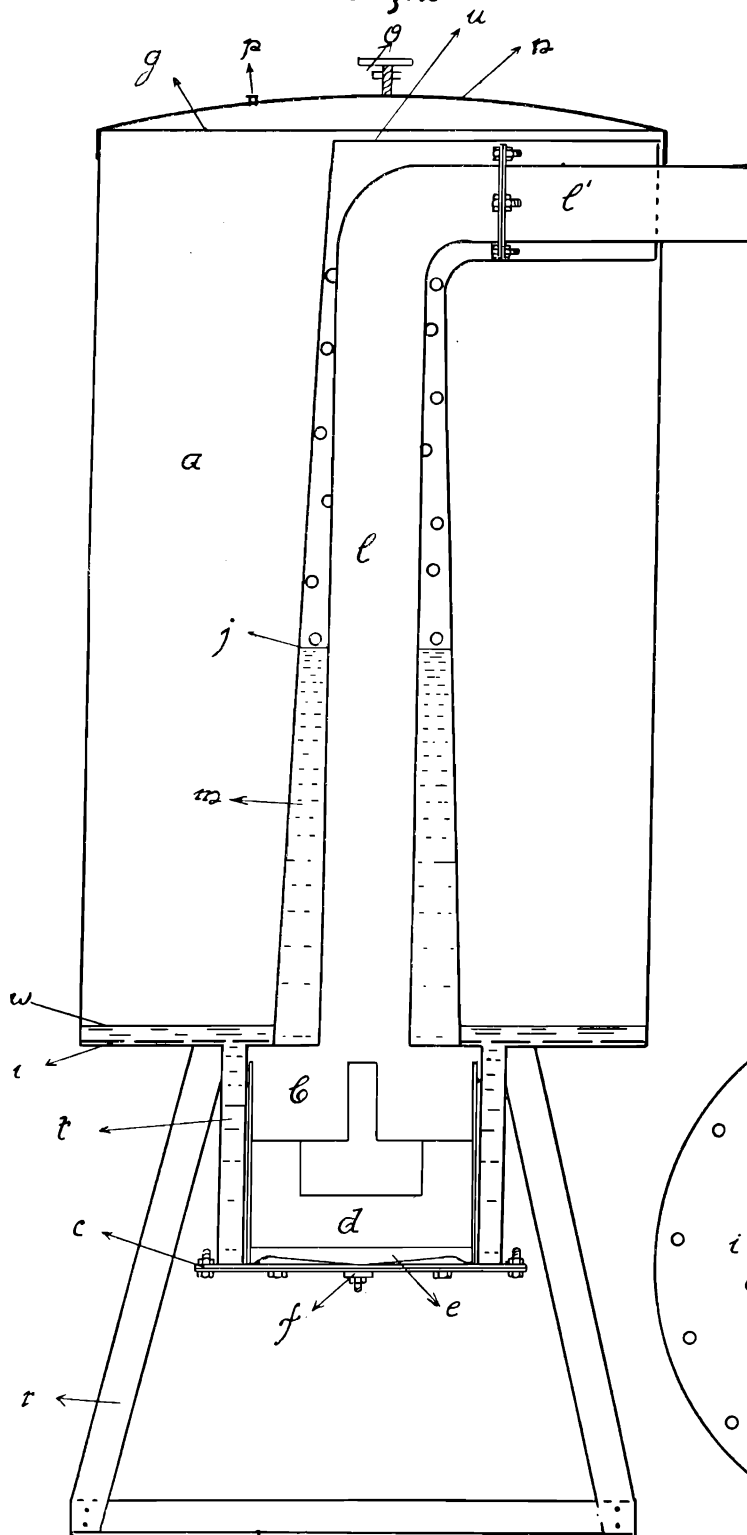

Fig. 5.

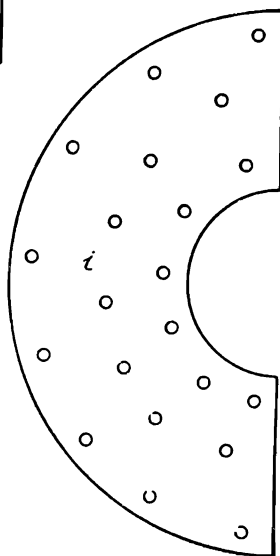

Fig. 3.

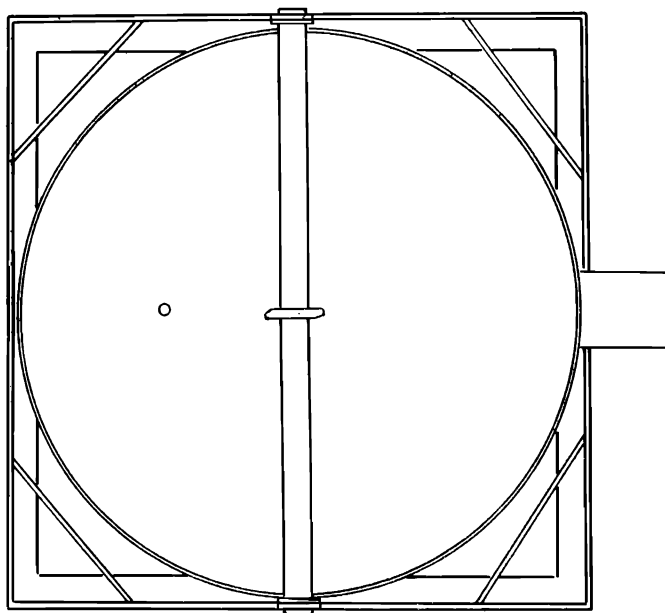

Fig. 4.

